

ja otsis neil keile läbbi, sest ei ta sai
Penjamini Rotti jure, sealt leiti se Kar-
rifas. Se teggi neile hirmust Ehaatust;
nemmad Pärristastid ommad Nided lõhpi,
ja ei teadnud, mis nemmad piddid üles-
ma: ja pannivad iggamees omnia Roorm-
jälle oama Eesti Selga, ja läksid Linna-
raggas.

§. 291. Nemmad tullid Joseppi Rotla,
ja lange sid temma ette keik omma Silvi-
li mahha. Temma üks neile: Mis õ
se on, mis teie ollete teinud? Ets teie tead-
nud, et tainiosfugune Mees sedda pea-
woiks ärraarivata? Jüda Süddames
elli keigusrem Hirm, sest et temma omma
Jässale olli tootand, Käemees olla Penja-
mini eest (§. 279.); temma hakkas sepär-
rasti räkima ja üles: Mis peame meie on-
ma Jässandale ülemia, ehk mis peame
meie endide õiges arvama! Jumal on
meie

meie Üllekohhuf lahnud meie Rätte tulla
(§. 272.); wata, meie jáme omma Jäss-
sandale Pärris-Sillasik, ni hestii meie,
eui se, kelle jurest se Karrifas on leitud!

§. 292. Müünd Eliusus Josep neid keige-
raske mälest, ja se olli se wiimne Hirm, mis
ta neile teggi nende endise Üllekohho pär-
rast; ta üles: Se olleks mulle Teotus-
sik, eui ma teid. Keik selle pärast kinni-
peaksin; se Mees üks, kelle jurest se Kar-
rifas leitub, se peab mulle Sillasik's
jäma, aga tele teised, minige Nahhoga
omma Jässä jure taggas. Se Sanna
Pais neil hopis läbbi Süddame, ja sed-
da hirmsamat Digust ei woinud ta' neile
moista, eui sedda, et Penjamin piddi
järtele jáma.

§. 293. Jüda astus siis temma liggi,
ja üles: Ma pallun, mo Jässand, lassé
X 9 omma